

עין מושפט‏‏ **נר מצוה**

פה א מיי פ"ג מה'י‏‏ **גיבנה ה' י טו"ח"ט**‏‏ **ס' עז'**

‏‏ ‏‏

תורה אור השלם

- ↑ כי יגבגב איש שור או שור וטבחו או אר מן המושק בקר ישלם תחת השור וארבע אצא תחת השקה: שמות כז לו

‏‏ ‏‏

מוסף רש"י

אמאי פטרי רבנן. דפליגי אלדרי מאיר פטרי מקום ארבעה ומתשה, הולא וטבוח על ידי חמר אוקמתה, הא שמיטה ראויה היא מלחוריתא (כתובות ד,ד). כיון דרשות בה פורתא אסריה, ולמר נמי (מילין) היתה צדמת חכיו רבנא, למי נעדות טכסיה, כיון ששטת בה סימן לחם אסריה (שם), ולא דמריה קא טבח. והא אסתרף עליה וחיובא דתשלומי ארבעה ומתשה טביחה כתיב כהו ועד גמר שמיטה לא חשיב ומתמי דמתי גמר שמיטה אסתרף צדמתא על צבליה ומתשה ששטת אסתרף מתיא, דאי חילת לא הדרתא בעלמא ולא דמריה היא (שם). באומר בבבא זביחה הוא עובדה. לעבודת סוכים, אי נעוד סוכים עז גמר וזביח (שם). העדויה שומר לבצעלים מוודה. ופטור שומר (קטן נח). ואפי"ג דשקלי ליה כי דינה לא שומר פטור, דלא כהשמיטה שור מנפלא הוא (לע"ד ח). דלמר לא מורא אכלתה לי מורא שפלימתך לי (כתובות ד,ד). דבר הגורם לממון (שם). קדשים חייב. מלם בארבעה ומתשה מלם דגורס לממון הוא ואפי"ג דשקל לאו ממון צבליה הוא ובקדש לא ש"ך קמ דרעסו כתיב (שם).

‏‏ ‏‏

רבנו הגנאל

ואקשינן, למאן דאמי מרובין דרבנן דפליגי על פטרי רבנא אטאי פטרי גב טבבח בשבת מלשלם ד' ה', והא מדאוריתא לא מחייב אשוחט לעבודה וזה ופרקינן, כי קא פטרי רבנן אשוחט לעבודה וזה והשוחט שור הנסקל. ואקשינן, לר' מאיר בשוחט לעבודה וזה אמאי חייב, איסורי הנאה הוא ולאו דמריה קא טבח. וזביח הוא עובדה, שיוון ששחט בה רוב שנים נחתייב בטביחה ואינו חייב לעבודה וזה עד שיגמר שחיטתו, יתכן שלא יגמור שחיטתו והיתה הבהמה מותרת.

ואקשינן עובת חוב משרו הנסקל, ופרקינן רבה כגון שמסרו לשומר והזיק והועד ונגמר דינו בביתו של שומר ונגבגב מבית השומר והגבגב שגבבו מבית השומר, וסבר לה ר' מאיר כי ר' יעקב דאמי (לעיל מה, א) אף משנגמר דינו אם חזירו השומר לביתו מותר. וסבר לה (לה) עוד ר' שמע' דאמי (נפחים כז, א), דבר הגורם לממון כממון דאמי, הילכך כיון דאלו הוה האי שור הנסקל קיים ואחרתיה שומר לבצעלי לא הוה מחתייב לשלם, ועכשיו שנגבגב וטבחו בנה לו לחותיה חייב לשלם שור לבצעלי. אף על פי שאיסורי הנאה הוא, נגיבתו היא שגרימה לו לשלם ממון, כיון שגם לו לשלם ממון כממון דאמי. ולפיכך חייב בו ר' מאיר. חוב אקשינן בהאי טעמ' דאוקימנן מחתייבין לר' מאיר ולוקה ומשלם אית ליה ומת ומשלם ליה לית, והדרתניא גבב וטבח בשבת חייב בטובח על ידי שליח. וחכמי פוטריין, אוקימנא ר' שמע' דאית ליה שחיטה (שאנינא) ראויה לאכילה לאו שמה שחיטה וסבר לה ר' שמע' כי יוחנן הסנדלר. ומי מציה מוקמת להא לתומי ר' מאיר ולא ר' שמע', והא מדרקתאני סיפא ר' שמע' בשני אלו, מכלל דבכולה מתניתין מודה. ופרקינן מכלל דמודה בטבח ומכר לרפואה ולכלבים אבל בשארא דמתני פליגי. גבב משל אביו וטבח ומכר מולי. בעא מיניה רבא מרב נחמן גבב שור של שני שוחפין וטבחו והורה לאחד מהו, חמשה בקר (שמות כא, לו) אמ' רחמנא ולא חמשה חצאי בקר, או דילכא אפילו חמשה חצאי בקר. אמ' ליה בר נחמן חמשה בקר אמ' רחמנא ולא חמשה חצאי בקר. לאורתא אמ' ליה הכי, לצפרא אמ' ליה הכי חמשה בקר אמ' רחמנא ואפי' חמשה חצאי בקר. דתנן גבב משל אביו וטבח ומכר ואחר כך מת אביו משלם חמלמי ד' ה' והא אמא כיון שפת אביו יש לו גם הוא חלק באותה הנגבה שגבב מאביו ונעשית נגיבת השוחפין (וברשותן היתה), הנה כאלו הורה בו לעצמו ופטור מתשלומי ד' ה'. ואף על פי כן, (שענין) שמשלם ד' ה'. מאי טעמא (מסתן) שטבחו בחיי אביו, וטבחו כולו באיסורא קרינא ביה. אבל סיפא דקתאני גבב משל אביו ומת ואחר כך טבח אינו משלם ד' ה' וכיון שאחריו מיתא אביו יש לו גם הוא חלק בו כשטבחו נמצא נחלק כי שחיטתו של אינה טביחה באיסור כי שלו שחט ולפיכך פטור.

עא:

כיון ששחט בה פורתא אסרה. ואפילו למ"ד אין לשמיטה אלא צדק^א נאסרת בפורתא קמא שהאיסור תלוי במעשה ולא בשמיטה כדקאמרין בהשוחט (מילין דף מ). אפי"ג שאלמ המשחמה לבימת חצירו לא אסרה עשה זה מעשה אסרה^ב ואהיהא פורתא

לא מחייב בתשלומי ד' וה' ואפילו למ"ד ישנה לשמיטה מתחילה ועד סוף כדאמרין לקמן דענין וטבחו כוליה בליסורא: **איסורי הנאה** ולא דמריה קשחיה. וא"ת ולמה לי טעמא דלא דמריה קשחית פסוק ליה דאין זה טביחה דמתקן צעפר צעלמא הוא

כדאמרין בהשוחט (סג) גדי השוחט חטאת צבצב צחון לעזי מייב שלשה חטאות ופרקינן אשחוטיו חון לא ליחייב מתקן צעפר הוא דאסרה בשמיטה פורתא לעזי^א ויש לומר דהתם נמי לא פריך אלא משום דעבי ראויה לפתח אהל מועד וכיון דנאסרה בשמיטה פורתא חו לא חזי לפתח אהל מועד דאין ואם תאמר ומה בכך דלא דמריה קטנא הא כל טובח נמי לאו דמריה קטנא דמי שחט לא פורתא קנייה צנינו מעשה^ב ויש לומר דלא חשיב שנינו מעשה לקנות בכך ואם תאמר ומי"ט דרבי מאיר דמחייב הכא והא צפרק כיסוי הדס (מילין דף פה. פס"ג) מפרש טעמא דר' מאיר דלא עבי שמיטה ראויה משום דגמרי שמיטה שחוטיו חון דדינן שמיטה משמיטה ואין דינן שמיטה מטיבחה מטנחו טנח והכן אצל הכא דכתיב וטבחו אדרבה אית לן למילף טפי עניניה שמיטה ממאי דנילף טביחה משמיטה וי"ל דהכא איכא למימר דינן שמיטה דעבירה משמיטה דעבירה שאסור לו לגנוז ולשחוט משחוטיו חון ואין דינן טביחה מטנחו טנח והכן שחית שמיטת היתר והא דלא משני הכי צפרק כיסוי הדס (שם) משום דבשוחט אותו ואת בנו פעמים ששחט את העריפה קודם שחט (שמות שמיטת) שמיטת היתר^א ועי"ל דדינן דבר הנאמר צסיני מדבר הנאמר צסיני אצל וטבחו טנח לא נאמר צסיני והא דלא משני התם הכי משום דלית לה שנינו אחרתיו ומיהו קשה צביש פ"ב דצימות (דף פ: פ:) אמר דינן אחים מאחים ואין דינן אחים מחליין אפי"ג דשנים עשר עבדיך אחים אנתו לא נאמר צסיני וי"ל כיון דילפינן כבד צמד דוכתא דשמה שמיטה כגון צאותו ואת בנו משום שמה שמיטה וליכא למימר דלדרכה נילף בתשלומי ארבעה ומתשה טביחה שמיטה שאלן דהא כיון דליכא למימר הכי והכי סבירא דדינן דבר הנאמר צסיני מדבר דמיא דדינן דבר הגורם לממון דמי. תימה דלי"ל למימר דסבד כרבי שמעון לימא דר' מאיר לטעמיה דלאין דינא דגרמי דכל שכן דמחייב דבבר הגורם לממון דלא חלם דגבולז קמא (לקמן דף נח: א) אימור דלמר ר' שמעון דכממון דמי דבד שעיקרו ממון דבד שאין עיקרו ממון כגון שורף שטרותיו של חצירו מי שמעת ליה אם כן רבי מאיר דמחייב צשורף שטרותיו כדאמרין התם (לקמן דף נח: נחס) דמאן דלאין דינא דגרמי גנבי ציה דמי שטרף מעליה כ"ש דמחייב דבבר הגורם לממון וי"ל דליכא נמי סבירא למימר איפכא דע"כ לא מחייב רבי מאיר אלא דנינא דגרמי כגון צשורף שטרות של חצירו וכיוצא בו שראוי השטר לכל העולם למכור ולגבות בו וכן במספק גפטו על בני חצירו ראויה התפוצא לכל העולם אצל דבר הגורם לממון כמו שור הנסקל וקדשים שחייב בצאחרייתו אינו ראוי אלא לזה שפטר בו עמלו לא חייבי דרבי מאיר להכי קאמר דסבד לה כרבי שמעון וי"מ דלהכי קאמר דסבד לה כרבי שמעון משום דרבי שמעון קאמר דהדיא דחייב ארבעה ומתשה דבבר הגורם לממון^א אצל ממאי דמחייב רבי מאיר דנינא דגרמי אין להוכיח שחייב ארבעה ומתשה דבבר הגורם לממון^ב וריצ"א מפרש דדנינא דגרמי לא מחייב רבי מאיר אלא מדרבנן כדמוכח צדקף הכונס (לעיל דף סב). ע"י מוס' לעיל נד. ד"ה מתורן): **מבבב** דבבבואה מתניתין מודה. קמא קשה דמה דיוק הוא זה: **מבבב** והורה **לאחד מהם** אליבא דמ"ד (לקמן דף עה). מודה צקנס ואחר כך בלא עדים פטור מיבעי ליה דע"כ כשם עדים דבבר מיירי^ב דאי בלאן עדים צהודאה לא יתחייב צשום עינן:

מרובה פרק שביעי בבא קמא

לכסי פטרי רבנן. דשמיטה שאינה ראויה היא וכדצרי ר' שמעון: **כיון** דשחית זה פורתא איספארה. משום זכחי ממזים דקא סלקא דעתך ישנה לשמיטה מתחילה ועד סוף וממתחילה נאסרה משום זכחי ממזים ולענין תשלומין ד' ה' וטבחו (שמות כא) כולו צעינן כדאמרין לקמן (ע"ב) כי גמר לה לאו דמריה קטנא

שכבר איבדה ממנו קודם שחיתה ונאסרה עליו והוה ליה כמו שהשליכה לאור קודם שחיתה דמשלם קרן וכפל ותו לא: **צגמר וציחה** הוא עובדה. לעזי הוא עובד צגמר וציחה ולא בתחילה: **שמסרו צעליו לשומר**. קודם שזיק והזיק צצית שומר כו': דר' יעקב צצילי שור שנגח ד' ה' (א: מומו). ואומר לו הרי שלך לפניך. נמצאת שאפי"פ שאינו שוה כלום גורס לממון הוא דכל זמן שהוא קיים שומר פטור את עצמו צו ואם יאבד יגלס דמיו: **קדשים שחייב בצאחרייתו**. גנב שגנב קדשים מצית צעלים אם קינלם צעליו עליו בצאחריית כגון דלמר הרי עלי עולה והפריש וו: חייב. לשלם כפל (א). דלעזי"ג דלאו ידידה הוה אלא דהקדש כיון דגורס לממון הוא דאי משני צציתו צעי לשלומי דדידיה דמיא: **מי מליים מוקמם למפניסין**. דגנב וטנח ציוס הכפופים כרבי מאיר לחודה דלמר לוקא נרשם וואם מדקתני כו': **לרפואה ולנצלים**. ואיצטריך ללשמועינן אפי"ג דלרבי שמעון שמיטה שאינה ראויה לא שמה שמיטה קרן שמיטה ראויה קא חשיב לה אצל ציוס הכפופים פליגי משום דלאין לוקא ומשלם: **והורה לאחד מהן**. על חלקו ומודה צקנס פטור: **מסו**. למייצו לשלם לחצירו את חלקו כשינאז עדים: דלא

אביו וטבח ומכר ואח"כ מת אביו משלם תשלומי ארבעה וחמשה והא הכא כיון דמת אביו כמו שקדשם והורה לאחד מהן דמי וקתני משלם תשלומי ארבעה וחמשה א"ל הכא במאי עסקינן^א כגון שעמד אביו ברין אבל לא עמד ברין מאי אינו משלם תשלומי ארבעה וחמשה אי הכי ארתני סיפא גבב משל אביו ומת ואח"כ טבח ומכר אינו משלם תשלומי ארבעה וחמשה ניפלוג בדידיה במה דברים אמורים שעמד ברין אבל לא עמד ברין אינו משלם תשלומי ארבעה וחמשה א"ל הכי נמי איירי דנסיב רישא אביו ומכר ואח"כ מת אביו נסיב סיפא נמי גבב משל אביו ומת אביו ואח"כ טבח ומכר לצפרא א"ל חמשה בקר אמר רחמנא^א ואפי' חמשה חצאי בקר והאי דלא אמרי לך באורתא דלא

שמיטה משמיטה קסבר רבי מאיר יש לנו לומר ככל מקום ולהכי בתשלומי ארבעה וחמשה נמי שמה שמיטה וליכא למימר דלדרכה נילף בתשלומי ארבעה ומתשה טביחה שמיטה שאין ראויה לא שמה שמיטה ונימא הוא הדין בצאותו ואת בנו דהא כיון דליכא למימר הכי והכי סבירא דדינן דבר הנאמר צסיני מדבר הנאמר צסיני^א:

וסבב דה ברבי שמעון דאמר דבר הגורם לממון כממון דמי. תימה דלי"ל למימר דסבב כרבי שמעון לימא דר' מאיר לטעמיה דלאין דינא דגרמי דכל שכן דמחייב דבבר הגורם לממון דלא חלם דגבולז קמא (לקמן דף נח: נחס) אימור דלמר ר' שמעון דכממון דמי דבד שעיקרו ממון דבד שאין עיקרו ממון כגון שורף שטרותיו של חצירו מי שמעת ליה אם כן רבי מאיר דמחייב צשורף שטרותיו כדאמרין התם (לקמן דף נח: נחס) דמאן דלאין דינא דגרמי גנבי ציה דמי שטרף מעליה כ"ש דמחייב דבבר הגורם לממון וי"ל דליכא נמי סבירא למימר איפכא דע"כ לא מחייב רבי מאיר אלא דנינא דגרמי כגון צשורף שטרות של חצירו וכיוצא בו שראוי השטר לכל העולם למכור ולגבות בו וכן במספק גפטו על בני חצירו ראויה התפוצא לכל העולם אצל דבר הגורם לממון כמו שור הנסקל וקדשים שחייב בצאחרייתו אינו ראוי אלא לזה שפטר בו עמלו לא חייבי דרבי מאיר להכי קאמר דסבד לה כרבי שמעון וי"מ דלהכי קאמר דסבד לה כרבי שמעון משום דרבי שמעון קאמר דהדיא דחייב ארבעה ומתשה דבבר הגורם לממון^א אצל ממאי דמחייב רבי מאיר דנינא דגרמי אין להוכיח שחייב ארבעה ומתשה דבבר הגורם לממון^ב וריצ"א מפרש דדנינא דגרמי לא מחייב רבי מאיר אלא מדרבנן כדמוכח צדקף הכונס (לעיל דף סב). ע"י מוס' לעיל נד. ד"ה מתורן): **מבבב** דבבבואה מתניתין מודה. קמא קשה דמה דיוק הוא זה: **מבבב** והורה **לאחד מהם** אליבא דמ"ד (לקמן דף עה). מודה צקנס ואחר כך בלא עדים פטור מיבעי ליה דע"כ כשם עדים דבבר מיירי^ב דאי בלאן עדים צהודאה לא יתחייב צשום עינן:

דמי דבד שעיקרו ממון דבד שאין עיקרו ממון כגון שורף שטרותיו של חצירו מי שמעת ליה אם כן רבי מאיר דמחייב צשורף שטרותיו כדאמרין התם (לקמן דף נח: נחס) דמאן דלאין דינא דגרמי גנבי ציה דמי שטרף מעליה כ"ש דמחייב דבבר הגורם לממון וי"ל דליכא נמי סבירא למימר איפכא דע"כ לא מחייב רבי מאיר אלא דנינא דגרמי כגון צשורף שטרות של חצירו וכיוצא בו שראוי השטר לכל העולם למכור ולגבות בו וכן במספק גפטו על בני חצירו ראויה התפוצא לכל העולם אצל דבר הגורם לממון כמו שור הנסקל וקדשים שחייב בצאחרייתו אינו ראוי אלא לזה שפטר בו עמלו לא חייבי דרבי מאיר להכי קאמר דסבד לה כרבי שמעון וי"מ דלהכי קאמר דסבד לה כרבי שמעון משום דרבי שמעון קאמר דהדיא דחייב ארבעה ומתשה דבבר הגורם לממון^א אצל ממאי דמחייב רבי מאיר דנינא דגרמי אין להוכיח שחייב ארבעה ומתשה דבבר הגורם לממון^ב וריצ"א מפרש דדנינא דגרמי לא מחייב רבי מאיר אלא מדרבנן כדמוכח צדקף הכונס (לעיל דף סב). ע"י מוס' לעיל נד. ד"ה מתורן): **מבבב** דבבבואה מתניתין מודה. קמא קשה דמה דיוק הוא זה: **מבבב** והורה **לאחד מהם** אליבא דמ"ד (לקמן דף עה). מודה צקנס ואחר כך בלא עדים פטור מיבעי ליה דע"כ כשם עדים דבבר מיירי^ב דאי בלאן עדים צהודאה לא יתחייב צשום עינן:

ואקשינן עובת חוב משרו הנסקל, ופרקינן רבה כגון שמסרו לשומר והזיק והועד ונגמר דינו בביתו של שומר ונגבגב מבית השומר והגבגב שגבבו מבית השומר, וסבר לה ר' מאיר כי ר' יעקב דאמי (לעיל מה, א) אף משנגמר דינו אם חזירו השומר לביתו מותר. וסבר לה (לה) עוד ר' שמע' דאמי (נפחים כז, א), דבר הגורם לממון כממון דאמי, הילכך כיון דאלו הוה האי שור הנסקל קיים ואחרתיה שומר לבצעלי לא הוה מחתייב לשלם, ועכשיו שנגבגב וטבחו בנה לו לחותיה חייב לשלם שור לבצעלי. אף על פי שאיסורי הנאה הוא, נגיבתו היא שגרימה לו לשלם ממון כממון דאמי. ולפיכך חייב בו ר' מאיר. חוב אקשינן בהאי טעמ' דאוקימנן מחתייבין לר' מאיר ולוקה ומשלם אית ליה ומת ומשלם ליה לית, והדרתניא גבב וטבח בשבת חייב בטובח על ידי שליח. וחכמי פוטריין, אוקימנא ר' שמע' דאית ליה שחיטה (שאנינא) ראויה לאכילה לאו שמה שחיטה וסבר לה ר' שמע' כי יוחנן הסנדלר. ומי מציה מוקמת להא לתומי ר' מאיר ולא ר' שמע', והא מדרקתאני סיפא ר' שמע' בשני אלו, מכלל דבכולה מתניתין מודה. ופרקינן מכלל דמודה בטבח ומכר לרפואה ולכלבים אבל בשארא דמתני פליגי. גבב משל אביו וטבח ומכר מולי. בעא מיניה רבא מרב נחמן גבב שור של שני שוחפין וטבחו והורה לאחד מהו, חמשה בקר (שמות כא, לו) אמ' רחמנא ולא חמשה חצאי בקר, או דילכא אפילו חמשה חצאי בקר. אמ' ליה בר נחמן חמשה בקר אמ' רחמנא ולא חמשה חצאי בקר. לאורתא אמ' ליה הכי, לצפרא אמ' ליה הכי חמשה בקר אמ' רחמנא ואפי' חמשה חצאי בקר. דתנן גבב משל אביו וטבח ומכר ואחר כך מת אביו משלם חמלמי ד' ה' והא אמא כיון שפת אביו יש לו גם הוא חלק באותה הנגבה שגבב מאביו ונעשית נגיבת השוחפין (וברשותן היתה), הנה כאלו הורה בו לעצמו ופטור מתשלומי ד' ה'. ואף על פי כן, (שענין) שמשלם ד' ה'. מאי טעמא (מסתן) שטבחו בחיי אביו, וטבחו כולו באיסורא קרינא ביה. אבל סיפא דקתאני גבב משל אביו ומת ואחר כך טבח אינו משלם ד' ה' וכיון שאחריו מיתא אביו יש לו גם הוא חלק בו כשטבחו נמצא נחלק כי שחיטתו של אינה טביחה באיסור כי שלו שחט ולפיכך פטור.

מסורת הש"ס

^(א) (מכחות לה. ושי"ג).
^(ב) ונגבגב שחית שומר ל"ג.
^(ג) לעיל מה. לקמן נח:
^(ד) (מכחות לה.).
^(ה) (נפחים טז: ושי"ג).
^(ו) לקמן ע"ד.
^(ז) ע"י מוס' מכחות לח:
^(ח) ד"ה יש גבב (א) (ע"י מוס' כ"מ לו. ד"ה ושלל).
^(ט) (לעיל מה.) (ט) כס"א:
^(י) דאי מייבחד, (ד) (ע"ד דע"ג).

‏‏ ‏‏

הגהות הב"ח

^(א) רש"י ד"ה חייב לשלם כפל ד' ה' דלעזי"ג:

‏‏ ‏‏

גליון הש"ס

^{נבי ואפילו חמשה חצאי בקר. עיין לעיל דף מ ע"א מוספות ד"ה סופר שלם:}

‏‏ ‏‏

מוסף תוס'

^{א.} גבי עבדיה ורה מודה.
^{ב.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{ג.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{ד.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{ה.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{ו.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{ז.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{ח.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{ט.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{י.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{יא.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{יב.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{יג.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{יד.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{טו.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{טז.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{יז.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{יח.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{יט.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{כ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{כא.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{כב.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{כג.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{כד.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{כה.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{כו.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{כז.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{כח.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{כט.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{ל.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לא.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לב.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לג.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לד.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לה.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לו.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לז.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לח.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לט.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לך.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לם.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לנ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לס.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לע.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לפ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לץ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לכ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לם.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לנ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לס.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לע.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לפ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לץ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לכ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לם.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לנ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לס.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לע.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לפ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לץ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לכ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לם.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לנ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לס.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לע.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לפ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לץ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לכ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לם.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לנ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לס.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לע.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לפ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לץ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לכ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לם.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לנ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לס.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לע.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לפ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לץ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לכ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לם.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לנ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לס.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לע.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לפ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לץ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לכ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לם.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לנ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לס.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לע.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לפ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לץ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לכ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לם.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לנ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לס.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לע.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לפ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לץ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לכ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לם.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לנ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לס.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לע.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לפ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לץ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לכ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לם.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לנ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לס.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לע.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לפ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לץ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לכ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לם.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לנ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לס.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לע.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לפ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לץ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לכ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לם.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לנ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לס.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לע.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לפ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לץ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לכ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לם.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לנ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לס.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לע.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לפ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לץ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לכ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לם.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לנ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לס.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לע.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לפ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לץ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לכ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לם.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לנ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לס.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לע.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לפ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לץ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לכ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לם.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לנ.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לס.} דיןן דאסרי מוס' יריד.
^{לע.</}

א) מ"א דלוימ', ב) וקדושין נב. כ"ח כב: פסטרין כו, ג) (דברים פו. טו: כז: כ"ב קט: מות: ג) שבעות לב. מהרה: כה: ג) ז"ל פמט. היות. כשחמה, ט) מ"א פמט, ו) ד"ל מ"ו, ז) דף עב ע"ב ד"ה מכלן,

גילוי הש"ס

גמ' ביע"ל ק"ה, עין מג"א סימן שמ ס"ק טו:

מוסף רש"י

משום פסידא דלקוחות. עקלתו שדות על פי וחתם מניסן עד תשרי ועדיין לא היה ידוע מהיה פסול (סוהדרין כו.), מאי בינייהו. בין כ"י מרי טעמא דרבה (סו.). הרי לחד ותרי לחד. מרי כמות שטעורו בבת יו, שנים אמרו לכל אחד עמי הייטם נתקוס פלוני, חידוש ליכא, פסולא דלקוחות איכא (סו.), דפסוליהו. להרי מרי, בוגולותא. שהעידו שגולתן הם על גולה גמלו ניסן, חידוש ליכא, דהא מילתא חתירה קמסרה, אכל פסולא דלקוחות (סו.), ביע"ל ק"ה. יאוש שלא מדעת כלא מילתא (כ"י) עד וחסם הסה, לחי העמוד מאלו כפי"ק דעירובין (פז). קדושין שלג נמסרו לניהל כהנים מקדש (קדושין גא.) ילוי דעת צניטין כהנות גט (גיטין לג.) ממזר אט נגלות להכניס לקמן (סוהדרין כו.) סימני הלכות הן כמנהלום כסס אחי ורבה וכלל מקום הלכה כרבה מוח מאלו (קדושין כב.).

מוסף תוס'

א. כיון שהשנים אמורים לא היינו עמכם. מוה"ר מסתכן מ מ"א ד"ה סוף. ב. ד"סוף. דהא הוי ארבעה כנגד שנים, ותרי כמאה ומואה כמרי, כשי"ל. ג. אי נמי הוי מעידי אלוהותא באחד בשבת ואחרת אלוהותא בשני בשבת, דאחר אחד מסייע דברי חבירי. חידוש ה"רן פסטרין שס. דהשתא הוי חרי לגבי חו'. כשי"ל. ד. ותרי חד ותרי חד דקאמר לאו למימרא דאובן ושפעון בחד לחי ויהודה בחד אלא אפילו דאובן ושפעון בחד והם בעצמן בשני. כשי"ל. ו. דאי לא דעביד ליה נייחא לנפשיה לא הוה יחוי ליה. ה"לש כשמי"ק. ז. שחיו דגלינן. כשי"ל. ויש לחוש שמא עכשיו חתמוהו. כשי"ל. ח. למ"ד משום פסידא דלקוחות. מוה"ר סוהדרין שס. ט. מיד שהוזמו על הגניבה הוכחשו על הטביחה (הה"רן). י"פ. שאם אין גניבה אין טביחה ואין מכירה. דע"ז פשיע בשטמק". יא. וא"כ אכתי ותיב משלמי אנגבה כשהוזמו אח"כ על הגניבה, הא איתכחשו לחו כבד על הגניבה. ר"פ.

מרובה פרק שביעי בבא קמא

פסידא דלקוחות. שחתמוהו על שטר מכירה בינתיים: **מאי בינייהו**.

בין הני תרתי לישנא דרבא: **מרי לחד**. עמנו הייחס^(י) ומרי אחרוני לחד דליכא חידושא: **בגולותא**. שלא הזימוהו אלא העידו שנים על אלו שהן גולנין והכא ליכא למימר סמוך אהני דהא מילתא אחריתא

היא: **יע"ל ק"ה**.ס. סימני שמועות

הן וזו אחד מהן עד וזמם: **פסולין הוו**. ואין עדותן עדות: **אמאי משלמי**. על הטביחה: **כי דברי מיומני**

אגניבא. כשהחזירין וניזומין על הגניבה איגלאי מילתא כו': ה"ג וסלכתא **שהעידו בבת אחת והוזמו**. ולא

גרסינן והחזמו בבת אחת דכיון דהעידו בבת אחת ליכא למימר בשעת עדות טביחה פסולין הוו ואפילו אי אמרינן למפרע נפסל דהא תוך כדי דיבור הוה והזמה לא איכפת לא ין בבת אחת אי בזה אחר זה ובלבד שזומו על הטביחה תמילה: **היו שנים מעידים אומו שגגב וכן עזמם מעידים אותו שטבח: בטלה כולה**. ומשלמי כפל והוא פטור דכיון דלא גגב לא טבח ואפילו חזרו והוזמו על הטביחה^(י) פטורין: **הוזמו גגב טעיה**. ולא על הגניבה: **במה דברים אמורים**. דהוא משלם כפל ולא בטל עדות גניבה בשתי עדויות: **בבת אחת בזה אחר זה**. שהעידו היום על הגניבה ואמרו צאחד בשבת גגב ולמחר על הטביחה ואמרו בשני בשבת טבח: **וא"ר יוסי**. דכי אמרי לכו סהדי עמנו הייטם ביזם שני הוזמו אף על הגניבה צניוס ראשון מהיכא תיתי האי: **ומאי נינוה כו'**

אכל בעדות אחת בבת אחת. שהעידו על שמה"ס זו בתוך כדי דיבור של זו ואמרו צאחד בשבת גגב ובשני בשבת טבח והוזמו עד שני בשבת ואע"ג דלאחד בשבת לא איזמוס מיהו איגלאי מלתא דכי אסהדו פסולין הוו דסבד ר' יוסי למפרע הוא נפסל ובטלה כל עדות אותה שעה שכולה עדות אחת היא: **כדי דיבור**. לקמן [ש"ז] מפרש: **מכלן ולהבא**. מיום שהוזמו ולא מיום שהעידו: **אגניבא דלא מיומני לא איזמוס**. ואע"ג דצהדלי אסהדו ליה הא לא אמתיל פסוליהו מההיא שעתא דנימא אע"ג דלאחד בשבת לא איזמוס מיהו שעת עדותן שעת שעתא בשני בשבת, דאחר פסולות היטה: **איזמומו לכו [נמן] אגניבא**. האי איזמומו לאו הזמה דוקא^(י) (נקט) לשלם ממון אלא איפסלו לכו אגניבא משום פסול עדות: **לאו**

וכיון דמיד כי אסהדו הוא דמיפסלי כי איזמומו להו אטביחה איזמומו להו נמי אגניבה דהא תוך כדי דיבור כדיבור דמי אמרי אי תוך כדי דיבור כדיבור דמי רבולי עלמא למפרע הוא נפסל אלא הכא תוך כדי דיבור כדיבור דמי קא מיפלגי רבנן סברי תוך כדי דיבור לאו

היה ובלבד שהוזמו על הטביחה תמילה וקשה לר"י דמה מרזיח בקונט' בזהמת טביחה תמילה דאי משום שאם החזמו על הגניבה תמילה הוו מוכחשים על הטביחה^י ואין אליציה דאזיי משנינן דס"ל לקמן דהכחשה לאו תמילת הזמה היא א"כ גם כשהוזמו על הטביחה תמילה הוו מוכחשים על הגניבה מאחר שהעידו בבת אחת ותוך כדי דיבור כדיבור דמי^כ כדאמר בסמוך לרבי יוסי דכי העידו בבת אחת והוזמו על הטביחה בטלה כל העדות משום דמוך כדי דיבור כדיבור דמי ואם צאלו ליישב מירוך זה לסגרת אצי דלקמן דסבד הכחשה לאו תמילת הזמה היא כר"ך לגרוס והוזמו בבת אחת אכל אין לחוש שאין הגמרא חושש עתה ליישב דברי אצי אלא בזה שאמר למפרע הוא נפסל והולך ומתוך לפי שיטת המקשה הסוגר דהכחשה תמילת הזמה היא כדפרישית לעיל וכן לקמן כי משני מתני' לאצי אלא דאמר הכחשה לאו תמילת הזמה היא ומוקי לה כשהוזמו תמילה על הטביחה אין חושש למרן למאי אלא דאמר אצי למפרע הוא נפסל כי לפי זה היה כר"ך להעמידה כגון שהעידו בבת אחת אלא דרך הגמרא הוא שאין חושש למרן אלא הקושיא שמקשה לו:

נפסלין. ואף על גב דאמרין תוך כדי דיבור כדיבור דאמי לא מיפסלי זמזמן שהעידו אלא מעת ההומה כרבא, ובטביחה שהוזמו משלמין ובגבה שלא הוזמו עדותן כשרה. וה' יוסי סבר למפרע הוא נפסל משעה שהעידו בבית דין, ותוך כדי דיבור דאמי ועדותו שבטלה מקצתה בטלה כולה. ודחינן להדין חידושא ואמרין לא, כולי עלמא למפרע הוא נפסל ובתוך כדי דיבור פליגי, רבנן סברי תוך כדי דיבור

מרובה פרק שביעי בבא קמא

עג.

משום פסידא דלקוחות. ר"מ דהא דחיישינן לפסידא דלקוחות היינו דוקא היכא דליכא עדי מסירה ידיעי שהשטר אמת ואין נראה דא"כ איכא בינייהו טובא היכא דאין עדים אלא הסתומים על השטר: **דאסהדו ביה תרי בחד ותרי בחד**. משמע לפי שיש שני מזימים על כל אחד ואחד לא הוי חידוש ומימה מה כנ"ך^א הרי תרי כמאה הוו^ב ונראה לפרש דאסהדו ביה מרי בחד כגון שאין הניזומין מסיעי אחד לחצירו שאין האחד יודע כלום בעדותו של חצירו שראה אחד מחלון זה ואחד מחלון זה או צהודאה אחר הדואה^ג ואילו שנים מזימים את שניהם שכן שיש אלו כמו אחרים^ד ולא נקט האי לישנא אלא משום דמשמע מנייה שאין המזומין מסיעין זה את זה: **אצי נמי דפסיניהו בגולותא**. והא דאמרין בפרק זה בזכר (פסטרין דף כו:) דההיא מתנה דהו חתים עליה מרי גולנין סבד רב פפא ר' דהדו לאכשוריה משום דהא לא אכריזנא עלייהו ומסיק דגולן דאורייתא לא צעי הכחה ולא חיישינן לפסידא דמקבל מתנה אע"ג דפסידא דלקוחות לאו דוקא דה"ה דיש לחוש לפסידא דמקבל מתנה^ה מ"מ פסלינן לההיא מתנה דמיידי שכבר העידו עליהן כצ"ד^ו קודם שחתמו בשטר מתנה או לא נראהם היא שטר מתנה ד אחר שנודע פסולן כצ"ד^ז ואע"ג דזמנה קודם יש לחוש שמה הקדימו כדפרישית לעיל^ח ומיהו הוה עובדא דפרק זה בזכר (שם דף כו) דלד אמר קמאי ידיי גגב כו' לדיני נפשות פשיטא שיש לפסולו למפרע^י והוי מצי למימר איכא בינייהו לענין דיני נפשות או לאסור אשה לצלה ולענין גיטין וקדושין ועדות מהדס דלעטמא דחידוש אין לפוסלן למפרע ולטעמא דפסידא דלקוחות פוסלינן למפרע לכל אלו אלא דמחק לאשמוזי:

והוזמו ע"ה הגניבה וחזרו והוזמו ע"ה הטביחה. וא"ת אפי' למאן דאמר מכאן ולהבא הוא נפסל תמשה דמכל מקום^א אם אין גניבה אין טביחה ומכירה וכשחזרו והוזמו על הטביחה אמאי משלמין ו"ל משום דקסבר הכחשה תמילת הזמה היא: **שהעידו בבת אחת והוזמו**. דכיון שהעידו בבת אחת ליכא למימר בשעת עדות טביחה פסולין היו אע"ג דלמפרע הוא נפסל דכיון שהעידו בבת אחת כשרים היו כשהעידו על הטביחה כיון שהיו יכולין לחזור בזה על העדות של גניבה דמוך כדי דיבור הוה ועל מה שפירש בקונטרס דלא גרסינן והוזמו בבת אחת איכפת לן אי בבת אחת אי בזה אחר זה

היה ובלבד שהוזמו על הטביחה תמילה וקשה לר"י דמה מרזיח בקונט' בזהמת טביחה תמילה דאי משום שאם החזמו על הגניבה תמילה הוו מוכחשים על הטביחה^י ואין אליציה דאזיי משנינן דס"ל לקמן דהכחשה לאו תמילת הזמה היא א"כ גם כשהוזמו על הטביחה תמילה הוו מוכחשים על הגניבה מאחר שהעידו בבת אחת ותוך כדי דיבור כדיבור דמי^כ כדאמר בסמוך לרבי יוסי דכי העידו בבת אחת והוזמו על הטביחה בטלה כל העדות משום דמוך כדי דיבור כדיבור דמי ואם צאלו ליישב מירוך זה לסגרת אצי דלקמן דסבד הכחשה לאו תמילת הזמה היא כר"ך לגרוס והוזמו בבת אחת אכל אין לחוש שאין הגמרא חושש עתה ליישב דברי אצי אלא בזה שאמר למפרע הוא נפסל והולך ומתוך לפי שיטת המקשה הסוגר דהכחשה תמילת הזמה היא כדפרישית לעיל וכן לקמן כי משני מתני' לאצי אלא דאמר הכחשה לאו תמילת הזמה היא ומוקי לה כשהוזמו תמילה על הטביחה אין חושש למרן למאי אלא דאמר אצי למפרע הוא נפסל כי לפי זה היה כר"ך להעמידה כגון שהעידו בבת אחת אלא דרך הגמרא הוא שאין חושש למרן אלא הקושיא שמקשה לו:

נפסלין. ואף על גב דאמרין תוך כדי דיבור כדיבור דאמי לא מיפסלי זמזמן שהעידו אלא מעת ההומה כרבא, ובטביחה שהוזמו משלמין ובגבה שלא הוזמו עדותן כשרה. וה' יוסי סבר למפרע הוא נפסל משעה שהעידו בבית דין, ותוך כדי דיבור דאמי ועדותו שבטלה מקצתה בטלה כולה. ודחינן להדין חידושא ואמרין לא, כולי עלמא למפרע הוא נפסל ובתוך כדי דיבור פליגי, רבנן סברי תוך כדי דיבור

פסא א' מ"י פ"כ מהל' עדות הלכה ג:

ב מ"י פ"ח מהלכות אכל הל' ח וע"ש ופ"כ מהלכות שטעות הל' יח ועיין בהשגות ובכ"מ ופ"כ מהל' עדות הל' ג ועיין בהשגות ובכ"מ ופ"ו מהל' מהלות הל' ו ועיין מהלכות הל' ד סמך עיין לו קו ולפיון רמא עוש"ע י"ד ס"י דלד שפיר לא לב כל וס"י שם ספק כד כה ועוש"ע ח"מ ס"י טע ספק וס"י דפא ספק ז:

רבנו חננאל

והליכתא ביהוה דאמי ב"יע"ל ק"ה. והן, יאוש שלא מדעת (כ"ה כה, כו), עד וזמם זו ההלכה, לחי העמוד מאילוי (עירובין טו, א), קידושין שאין מסורק לביאה (קדושין גכ, א), גידול בר שרילא (גיטין ד, א), משומר אוכל נבילה (סוהדרין כו, א), אקשינן על אביי, תנן גגב על פי שנים וטבח ומכר על פיהן ונמצאו וזמזמו משלמין את הכל, כגון שבאו באחד ביניסן אלו העידים והעידו בבית דין כי ראיובן מהוים כן וכך גגב ששורו של פלוני וחזרו ובאו הן הן והעידו אחרי כן ראינו שטבחו או מכרו נמצאו וזמזמן משלמין כפל ר' וה', ואקשינן אהא דאמרין כגון שהוזמו בטביחה תחלה, כגון שהובאו הונטנן בגניבה עדים ט"ו ביניסן והוזימו ואמרו להם אותו היום שהעידתן בטביחה עמנו הייטם (והוזימום) ואמרו לחן אותו היום שהעידתם בטביחה עמנו הייטם) ואחר כך הוזמו בגניבה, הלא לעצמי דאביי דסבד למפרע נפסלין עידי הגניבה מאחד ביניסן שהעידו בבית דין הלא מהוים והלא נפסלו בכל עדות, שנמצאת בעת שהעידו על הטביחה בכר פסול היה הכל היה מתחייב לגגב על פיהן כלום, והתורה אמרה (דברים יט, טז) ועיתים לו כאשר זמם לעשות לאחיו, ואילו אין להם מעשה, ופרקינן והל"כ שהעידו בבת אחת, כגון ביניסן כי בארז ביום פלוני גגב וטבח ומכר, והוזמו משלמין את הכל. וזה הפירוק ראיא לפירוש למפרע הוא נפסל כי אינה משעה שמעידין על הגניבה אלא משעה שנתקיימה עדותן בבית דין. לימא כתנאי היו שנים מעידין אותו שגגב והן מעידין אותו שטבח הוזמו על הגניבה עדות שבטלה מקצתה בטלה כולה, הוזמו על הטביחה כולי. ותוציג' דב' ר' יוסי הוא דאמי' במה דברים אמורים בשתי עדויות, בעדות אחת כעין שתי עדויות, מאי נינוה כת אחת והעידו על הגניבה ואחר כך חזרו והעידו על הטביחה, אבל כת אחת העידה בגניבה ובטביחה בבית אחת זו היא עדות אחת. ועליה חלקו, רבנן סברי מיכן ולהבא הן